

Συλλογή
περιστέρια

Μάικλ Παρτ

Νεϊμάρ ο Μάγος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Το χαμόγελο

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ του Νειμάρ ντα Σίλβα Σάντος έφτασε στην κορυφή του βουνού και πήρε τον κατηφορικό δρόμο προς τη θάλασσα. Η σύζυγός του, Ναντίν, καθόταν στη θέση του συνοδηγού και το μωρό τους, ο Νειμάρ ντα Σίλβα Σάντος Τζούνιορ, ήταν σ' ένα πορτομπεμπέ δεμένο στο πίσω κάθισμα. Όταν γεννήθηκε ο Νειμάρ Τζούνιορ, ο πατέρας Νειμάρ έγινε ο Πάι, ενώ τον Νειμάρ Τζούνιορ τον φώναζαν *Ζουνίνιο*. Πάι σημαίνει πατέρας στα πορτογαλικά, και Ζουνίνιο θα πει μικρούλης. Είχαν ξεκινήσει από το σπίτι τους στο Μοζί ντας Κρούζες, ανατολικά του Σάο Πάολο, για να επισκεφθούν τους γονείς του Πάι στην ακτή.

Στον Πάι άρεσε η βροχή. Σκεφτόταν ότι θα μπορούσαν να ταξιδέψουν πιο γρήγορα, καθώς η καταιγίδα θα κρατούσε τους περισσότερους ανθρώπους μέσα στα σπίτια τους. Οι γονείς του ζούσαν στο Σάο Βισέντε, σ' ένα σπίτι που τους είχε αγοράσει εκείνος, με τα χρήματα που είχε βγάλει παίζοντας επαγγελματικό ποδόσφαιρο. Αγόρασε επίσης ένα αυτοκίνητο για τον εαυτό του. Αυτό το αυτοκίνητο.

Σκεφτόταν το τελευταίο παιχνίδι που είχε παίξει. Είχε βάλει ένα γκολ για την ομάδα του, την Ουνιάο Μοζί. Η Ναντίν και ο Ζουνίνιο τον παρακολουθούσαν από την κερκίδα. Μετά το παιχνίδι ένα αγόρι που το ήξερε από τη γειτονιά έτρεξε προς το μέρος του με μια μπάλα, του ζήτησε αυτόγραφο και του είπε πως πίστευε ότι ήταν ο καλύτερος παίκτης του κόσμου. Αυτό συγκίνησε τον Πάι. Είπε στο αγόρι ότι ήλπιζε ο μικρός Ζουνίνιο να είχε κληρονομήσει τις ποδοσφαιρικές του αρετές.

Καθώς το αυτοκίνητο κινούνταν στον κατηφορικό δρόμο και επιτάχυνε, τα μέλη του Πάι ξαφνικά σφίχτηκαν όταν είδε ένα άλλο αυτοκίνητο να έρχεται κατευθείαν επάνω τους, έχοντας μπει στο αντίθετο ρεύμα. Ο Πάι αναβόσβησε τους προβολείς του, αλλά η βροχή έπεφτε τόσο πυκνή, που ο άλλος οδηγός δεν τα είδε ώσπου ήταν πια πολύ αργά. Ο Πάι έστριψε απότομα το τιμόνι για να βγάλει το αυτοκίνητο έξω απ' τον δρόμο και πάτησε τέρμα το γκάζι, ελπίζοντας ότι θα απέφυγε το άλλο αυτοκίνητο, μα, καθώς είχε χαμηλή ταχύτητα, αυτό ήταν αδύνατο.

Το άλλο αυτοκίνητο τους χτύπησε στο πλάι, συντρίβοντας την πλευρά του οδηγού και διπλώνοντας τα πόδια του Πάι το ένα πάνω στο άλλο. Εκείνος άρχισε να ουρλιάζει από τον πόνο. Η Ναντίν έβαλε κι αυτή τις φωνές. Ανίκανος να κινηθεί, ο Πάι προσπάθησε απεγνωσμένα να ελέγξει το αυτοκίνητο, το οποίο έκανε δύο περιστροφές και σταμάτησε στο χείλος ενός από-

τομου γκρεμού, έχοντας πέσει το μισό στο κενό. Η βροχή έμπαινε καταρρακτώδης από το θρυμματισμένο παρμπρίζ και σκέπαζε το πρόσωπό του. Προσπάθησε να κουνηθεί, αλλά ο πόνος απλώθηκε αφόρητος σε όλο του το σώμα. Η πρώτη του σκέψη ήταν για τον γιο του στο πορτυμπεμπέ, στο πίσω κάθισμα. «Ζουνίνιο...» ψιθύρισε με μεγάλη δυσκολία.

Ο Πάι δεν ένιωθε τα πόδια του. Ο Ζουνίνιο! Πού ήταν; Κοίταξε δίπλα του, στη θέση όπου βρισκόταν η Ναντίν, δεμένη με τη ζώνη ασφαλείας, η οποία εκείνη τη στιγμή συνερχόταν και προσπαθούσε να ανοίξει τα μάτια της. Ο Πάι γύρισε λίγο το κεφάλι και συνειδητοποίησε πού βρίσκονταν. Η Ναντίν βογκούσε. «Ναντίν!» φώναξε ο Πάι, προσπαθώντας να τη συνεφέρει. Δεν άκουγε τον γιο τους. Το μόνο που άκουγε ήταν η βροχή.

Η Ναντίν άνοιξε τα μάτια της με ένα βογκητό. Ενστικτωδώς προσπάθησε να γυρίσει για να δει πώς ήταν ο Ζουνίνιο, αλλά δεν μπορούσε. «Ζουνίνιο...» μουρμούρισε ξέπνοα. Το μωρό της έπρεπε να βρίσκεται πίσω της. Αλλά δεν ήταν εκεί. Πανικοβλήθηκε και προσπάθησε πάλι να γυρίσει, αλλά ο πόνος ήταν πολύ έντονος. Όταν είδε τα χέρια της, της κόπηκε η ανάσα: ήταν γεμάτα τραύματα. Θραύσματα γυαλιού παντού.

Ο Ζουνίνιο ήταν εξαφανισμένος.

Ο Πάι ένιωσε τα δάκρυα να πλημμυρίζουν τα μάτια του. Ψιθύρισε μια προσευχή, ικετεύοντας τον Θεό να πάρει εκείνον αντί για τον μικρό.

«Πεθαίνω...» ψιθύρισε μέσα από τα δόντια του. Πίστευε πως είχε έρθει το τέλος. Η Ναντίν δεν απάντησε.

Η Ναντίν συνερχόταν για λίγο και μετά έχανε πάλι τις αισθήσεις της. «Ζουνίνιο» είπε ξανά. Ο πόνος ήταν έντονος.

Συνειδητοποίησε ότι ο άντρας της δεν μπορούσε να κουνηθεί, γι' αυτό και έσπρωξε αδύναμα την πόρτα με τον ώμο της. Το σασί του αυτοκινήτου είχε παραμορφωθεί και η πόρτα είχε κολλήσει· δεν μπορούσε να την ανοίξει. Κατάφερε να κοιτάξει έξω από το σπασμένο παράθυρο. Το αυτοκίνητο κρεμόταν στο χείλος μιας βαθιάς χαράδρας. Έβαλε τις φωνές.

«Από πίσω» είπε αδύναμα ο Πάι. Το αυτοκίνητο έτριζε και κουνιόταν. Ο πόνος διαπερνούσε και τα δύο του πόδια. Φοβόταν ότι αν έκανε έντονες κινήσεις, το αυτοκίνητο θα γλιστρούσε από την άκρη του δρόμου και θα γκρεμιζόταν στη χαράδρα.

«Απ' το πίσω παράθυρο» είπε με δυσκολία.

Η Ναντίν είδε ότι μπορούσε να κινηθεί μέσα στον στενό χώρο όπου ήταν παγιδευμένη. Έδειξε με ένα νεύμα στον Πάι ότι κατάλαβε, και ελευθέρωσε τα πόδια της, ώσπου τελικά κατάφερε να κοιτάξει στο πίσω κάθισμα. Το πορτοπεμπέ του Ζουνίνιο είχε πέσει στο πάτωμα, όμως ο γιος της δεν ήταν εκεί. Δάκρυα άρχισαν να κυλάνε στα μάγουλά της. Το πίσω παράθυρο είχε σπάσει. Έριξε μια ματιά στον δρόμο πίσω τους, βάζοντας με τον νου της το αδιανόητο: ότι ο γιος της κείτονταν κάπου εκεί, κάτω στον δρόμο.

«Έχει χτυπήσει κανείς;» ρώτησε κάποια άγνωστη φωνή. Ακουγόταν κοντά.

Ο Πάι κοίταξε τη Ναντίν. Ποιος μίλησε; Γύρισε και είδε έναν άντρα να κοιτάζει από το παράθυρο της Ναντίν.

«Μπορείς να κουνηθείς;» ρώτησε ο άντρας.

«Όχι» είπε με δυσκολία ο Πάι.

Ο άντρας έτρεξε στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, είδε πώς ήταν η κατάσταση στο χείλος του γκρεμού κι έπειτα έστρεψε πάλι την προσοχή του στη Ναντίν. «Γρήγορα. Έλα προς τα δω» της είπε, κάνοντάς της νοήματα με τα χέρια του. «Πρέπει να δω πώς θα σε βγάλω από κει μέσα».

Η Ναντίν έδειξε με ένα νεύμα ότι κατάλαβε και μετά σύρθηκε πάνω από το μπροστινό κάθισμα και κατάφερε σιγά σιγά να φτάσει έως το πίσω παράθυρο και να βγει έξω.

Το αυτοκίνητο έκανε πάλι ένα τριξιμο, οπότε λίγο χώμα ξεκόλλησε και έπεσε στον γκρεμό. Μερικές πέτρες κατρακύλησαν κι έπεσαν μέσα στην πράσινη πινελιά του ποταμού, χαμηλά, στο βάθος της χαράδρας.

Ο άντρας την τράβηξε έξω, τη βοήθησε να περάσει γρήγορα γρήγορα στην απέναντι πλευρά του δρόμου και την έβαλε να καθίσει ασφαλής στο λοφάκι που υπήρχε εκεί. Έπειτα έτρεξε πάλι απέναντι, στον Πάι.

«Μην κινείστε, κύριε» είπε ο άντρας. «Έχω στείλει τη γυναίκα μου με το αυτοκίνητο κάτω, να φωνάξει ασθενοφόρο».

«Ο γιος μου...» κατάφερε να ψιθυρίσει ο Πάι.

Ο άντρας γούρλωσε τα μάτια. «Υπάρχει παιδί εδώ μέσα;...» Κοίταξε στο πίσω κάθισμα. Το πορτμπεμπέ ήταν αναποδογυρισμένο και καλυμμένο από σπασμένα γυαλιά. Έτρεξε στο πλάι και τράβηξε την πόρτα με όλη του τη δύναμη. Η πόρτα δεν κουνήθηκε καθόλου. Έπιασε ξανά δυνατά το χερούλι της πόρτας, στύλωσε τα πόδια του στο χώμα, τράβηξε ακόμα πιο δυνατά και η πόρτα άνοιξε με ένα δυνατό αγκομαχητό. Εκείνος όρμησε στο πίσω κάθισμα κι άρχισε να ψάχνει και με τα δυο του χέρια, μέσα στα σπασμένα τζάμια και στις σκόρπιες κουβέρτες, το μικρό αγόρι. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Κι όταν τα χέρια του ξεπρόβαλαν κάτω από το κάθισμα, κρατούσαν τον Ζουνίνιο, με το προσωπάκι του μέσα στα αίματα. «Τον βρήκα! Είναι ζωντανός!»

Ο Πάι ένιωσε όλους τους μυς του σώματός του να χαλαρώνουν.

Ο άντρας σκούπισε με το πουκάμισό του το αίμα από το πρόσωπο του Ζουνίνιο και είδε το μικρό κόψιμο στο μέτωπο του παιδιού, πάνω από το φρύδι του. Έμοιαζε με ανάποδο κόμμα. Πίεσε την πληγή με το δάχτυλό του κι έπειτα από λίγο η αιμορραγία σταμάτησε.

«Πήγανέ τον στη μητέρα του» είπε ο Πάι, με την ασθενική του ανάσα. «Σε παρακαλώ».

Ο άντρας κοίταξε το αγοράκι που κρατούσε στα χέρια του, και ο Ζουνίνιο τού χαμογέλασε. Του χαμογέλασε κι εκείνος και μετά τον πήγε γρήγορα στη Ναντίν.

Όταν η Ναντίν είδε τον γιο της, τινάχτηκε όρθια με έναν μορφασμό πόνου. Αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να απλώσει τα χέρια της και να πάρει τον μικρό από τα χέρια του άντρα. «Ο Θεός να σας έχει καλά, ο Θεός να σας έχει καλά!» έλεγε συνέχεια, κλαίγοντας και κρατώντας το μωρό σφιχτά στο στήθος της.

«Πάντως τον μικρό ο Θεός τον φύλαξε» είπε ο άντρας. «Έχει το χαμόγελό σας, ξέρετε».

Η Ναντίν ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό και χαμογέλασε, ενώ τα δάκρυα άρχισαν και πάλι να πλημμυρίζουν τα μάτια της. «Σας ευχαριστώ» είπε.

Η βροχή σταμάτησε, και κάποια στιγμή άκουσαν από μακριά τον ήχο ενός ασθενοφόρου που πλησίαζε. Η Ναντίν έκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να αντέξει τον πόνο.

«Θα μείνω μαζί σας μέχρι να φτάσει το ασθενοφόρο» είπε ο σωτήρας τους και κάθισε δίπλα της.

Ο Πάι άκουσε δύο πράγματα: πρώτα, την αδύναμη φωνή της γυναίκας του να μιλάει με τον άντρα στην απέναντι πλευρά του δρόμου και έπειτα τη σειρήνα του ασθενοφόρου. Έκλεισε τα μάτια. Θα τα καταφέρουμε, είπε από μέσα του.

Μαθητευόμενος μάγος

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ στη Βραζιλία δεν είναι απλώς ένα παιχνίδι – είναι τρόπος ζωής, πάθος, μια βαθιά αγάπη για τη ζωή, ο όμορφος χορός ενός έθνους, ενός έθνους που αγαπάει το κέφι και εκφράζεται με τον ρυθμό της σάμπα και με το ποδόσφαιρο.

Η εθνική ομάδα της Βραζιλίας, η Σελεσάο, είναι η πιο επιτυχημένη ομάδα στην ιστορία του Παγκοσμίου Κυπέλλου της FIFA. Έχει κερδίσει πέντε φορές το κύπελλο: το 1958, το 1962, το 1970, το 1994 και το 2002. Είναι επίσης η ομάδα με τις περισσότερες επιτυχίες στο Κύπελλο Συνομοσπονδιών της FIFA, με τέσσερις τίτλους. Κάθε δεκαετία η Βραζιλία παρουσιάζει τους καλύτερους παίκτες της στον κόσμο, κι εκείνοι προσφέρουν τη βραζιλιάνικη τεχνική και μεγαλοφυΐα παίζοντας στις καλύτερες ομάδες του κόσμου. Ο Πελέ, το καμάρι της Βραζιλίας, θεωρείται ο καλύτερος παίκτης όλων των εποχών. Επιπλέον, Βραζιλιάνοι αστέρες, όπως ο Γκαρρίντσα, ο Ζίκο, ο Τοστάο, ο Ρομάριο, ο Ρονάλντο και πολλοί ακόμα, έχουν αφήσει το ανεξίτηλο σημάδι τους στον κόσμο του ποδοσφαίρου.

Η μουσική και οι χαρές του παιχνιδιού κυλούν στα ποτάμια και στις φλέβες των ανθρώπων. Το ποδόσφαιρο στη Βραζιλία δεν είναι μόνο αποτελεσματικότητα και τακτικές, αλλά κυρίως χαρά και ομορφιά. Στη Βραζιλία το ποδόσφαιρο δεν είναι μόνο τρόπος ζωής, είναι τέχνη.

Ο Πάι, όπως τόσοι και τόσοι Βραζιλιάνοι, έπαιζε όπως ανέπνεε. Λαχταρούσε να παίξει και πάλι, αν και οι τραυματισμοί του τον κράτησαν έξω από τα γήπεδα περισσότερο από έναν χρόνο. Μάλιστα, ο γιος του, ο Ζουνίνιο, που γεννήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου του 1992, περπάτησε πριν από εκείνον.

Λίγους μήνες μετά το ατύχημα, χωρίς δουλειά και με τα λεφτά να μη φτάνουν για να ζήσει η οικογένεια, ο Πάι μετακόμισε με την οικογένειά του στο σπίτι των γονιών του στη Νάουτικα 3, ένα μικροαστικό προάστιο του Σάο Βισέντε – αυτό ακριβώς το σπίτι στο οποίο πήγαιναν όταν έπαθαν το ατύχημα. Ο πατέρας του, ο Ιλζεμάρ, ήταν μηχανικός αυτοκινήτων και τον πήρε μαζί του στο συνεργείο για να τον βοηθήσει να σταθεί και πάλι στα πόδια του. Για ποδόσφαιρο δε γινόταν λόγος, και ο Πάι ήξερε ότι θα έπρεπε να ξεχάσει το πάθος της ζωής του για λίγο καιρό. Ήταν πιο σημαντικό να εξασφαλίσει τα προς το ζην για τον εαυτό του, τη γυναίκα του και τον μικρό γιο τους.

Οι γείτονες τους βοήθησαν στη μετακόμιση. Ο Πάι ρύθμιζε την «κυκλοφορία» από την καρέκλα του, στο μεγαλύτερο δωμάτιο του σπιτιού, όπου και θα έμεναν.

Έδινε οδηγίες στους γείτονες για το πού να τοποθετήσουν τα έπιπλα.

«Το κρεβάτι πάει στον τοίχο, και μετά βάλτε τη σιφονιέρα από τη μια μεριά και την ντουλάπα στο πλάι, και αφήστε λίγο χώρο για διάδρομο» είπε στους γείτονες. «Λυπάμαι που δεν μπορώ να βοηθήσω» έλεγε από την καρέκλα του, που ήταν στο κέντρο του δωματίου. «Αλλά δεν μπορώ να περπατήσω ακόμα».

Ένας από τους γείτονες τον διέκοψε. «Αγχώνεστε πολύ, κύριε Νειμάρ» του είπε. «Ο κύριος Ιλζεμάρ μού το έχει πει. Εσείς του το αγοράσατε αυτό το σπίτι με τα χρήματα που βγάλατε από το ποδόσφαιρο».

«Έτσι πρέπει να υποστηρίζονται τα μέλη μιας οικογένειας» είπε ο Πάι, κοιτάζοντας τους καλούς του γείτονες καθώς ετοιμάζαν το δωμάτιο.

«Και έτσι πρέπει να υποστηρίζονται οι γείτονες μεταξύ τους» είπε ο γείτονας.

Δε χρειάστηκε πολλή ώρα μέχρι να ετοιμαστεί το δωμάτιο, και ο Πάι τώρα πια έπαιζε με τον ενός χρόνου γιο του.

«Έλα στον μπαμπάκα, Ζουνίνιο» έλεγε ο Πάι κρατώντας μια μπάλα ποδοσφαίρου.

Ο Ζουνίνιο μπήκε μπουσουλώντας στο δωμάτιο και σταμάτησε. Ήταν μακρύς και λεπτός, με σκούρα μαλλιά, σκούρο δέρμα και σκούρα διαπεραστικά μάτια. Είχε μια μικρή ουλή σαν κόμμα πάνω από το φρύδι του, η οποία μόλις που διακρινόταν. Του έμεινε από την πληγή που του έκανε ένα θραύσμα γυαλιού στο

ατύχημα. Όταν είδε την μπάλα, μπουσουλήσε γρήγορα, διασχίζοντας το δωμάτιο. Όταν έφτασε στον πατέρα του, κατάφερε να σηκωθεί όρθιος και άπλωσε τα χέρια του, κάνοντας έναν ήχο που δε χρειαζόταν μετάφραση: δώσ' μου την μπάλα! Ο μπαμπάς του του έκανε παιχνιδάκια με την μπάλα κι εκείνος άρχισε να χαχανίζει.

Ο Πάι άπλωσε τα χέρια και πρόσφερε την μπάλα στον μικρό γιο του. Κοιτάζοντας τον Ζουνίνιο, σκέφτηκε τον πατέρα του, τον Ιλζεμάρ, που δεν ενέκρινε την απόφασή του να προσπαθήσει να ζήσει ως επαγγελματίας ποδοσφαιριστής. Ο πατέρας του του έλεγε συνέχεια: «Βρες μια κανονική δουλειά πρώτα. Μετά παίξε ποδόσφαιρο». Αλλά ο Πάι είχε άλλα σχέδια για τον Νειμάρ Τζούνιορ. Θα ενθάρρυνε τον Ζουνίνιο να παίξει ποδόσφαιρο. Ποιος ξέρει; Ίσως εκείνος κατάφερε να πετύχει ό,τι δεν κατάφερε ο πατέρας του. Ήταν ένα όνειρο που άξιζε τον κόπο, σκεφτόταν ο Πάι, και υποσχέθηκε στον εαυτό του ότι αυτό θα έκανε.

Έπειτα από έναν δυο μήνες ο Ζουνίνιο κατάφερε να σταθεί όρθιος, να κάνει μερικά αβέβαια βήματα προς τον πατέρα του και να πάρει την μπάλα από τα χέρια του με ένα μεγάλο χαμόγελο στο πρόσωπό του. Μετά την άφησε να πέσει κάτω και αμέσως έπεσε κι εκείνος στον ποπό του. Όλοι γέλασαν – ο παλπούς και η γιαγιά τούς έβλεπαν από την μπροστινή βεράντα μαζί με τη Ναντίν.

Αλλά, όταν ο Πάι προσπάθησε να σηκωθεί για να

βοηθήσει τον γιο του, η Ναντίν τού κούνησε το δάχτυλο. «Όχι, εσύ κάτσε εκεί που κάθεσαι». Πήγε προς τα εκεί, σήκωσε τον Ζουνίνιο από το χώμα και τίναξε τη σκόνη από τα ρούχα του.

Ο Ζουνίνιο πήρε ξανά την μπάλα από κάτω.

Ο Πάι χαμογέλασε στη σύζυγό του και κάθισε πάλι στη θέση του, μορφάζοντας από τον πόνο στον γοφό του. «Πώς θα γυρίσω στο γήπεδο άμα δεν μπορώ καν να σταθώ όρθιος;»

«Δε θα γυρίσεις» είπε η Ναντίν με τη συνήθη ευθύτητά της, και γύρισε πάλι στον Ιλζεμάρ και στη γιαγιά.

«Έτσι νομίζεις» μουρμούρισε ο Πάι όταν η Ναντίν είχε απομακρυνθεί αρκετά και δεν μπορούσε να τον ακούσει. Έσπρωξε πάλι με τα χέρια του, σηκώθηκε, ισορρόπησε το σώμα του και στάθηκε όρθιος. Περιήφανος για τον εαυτό του, έκανε ένα αβέβαιο βήμα και κοίταξε κάτω.

Ο Ζουνίνιο στεκόταν μπροστά του και τον κοίταζε. Όταν είδε τον πατέρα του να κάνει ένα βήμα, χαμογέλασε και χτύπησε τα χέρια του, αφήνοντας πάλι την μπάλα να του πέσει.

Ο Πάι γέλασε. Πονούσε όταν γελούσε, αλλά δεν τον ένοιαζε. Άπλωσε τα χέρια του προς τα πίσω, έπιασε την καρέκλα του, την τράβηξε προς το μέρος του και κάθισε. Έριξε μια γρήγορη ματιά προς τη βεράντα για να βεβαιωθεί ότι η Ναντίν, η μητέρα του ή ο πατέρας του δεν τον είχαν δει. Άπλωσε τα χέρια του προς τον γιο του, και ο Ζουνίνιο πλησίασε και σκαρφάλωσε στα

γόνατά του. «Αν δεν μπορέσω να παίξω εγώ μπάλα» είπε ο Πάι, σφίγγοντας τον μικρό γιο του στο στήθος του «θα μάθω σ' εσένα».

Πέρασαν μερικοί μήνες, και καθώς ο Πάι ανέρρωνε σιγά σιγά από τους τραυματισμούς του, ο γιος του μεγάλωνε, κι έτσι άρχισαν και οι δύο να στέκονται πιο σταθερά στα πόδια τους. Μια μέρα, ο Πάι ήταν όρθιος στη μία άκρη του μικρού σαλονιού στηριζόμενος σ' ένα μπαστούνι και κλότσησε την μπάλα προς τον γιο του, που ήταν στην άλλη άκρη του δωματίου. Ο Ζουνίνιο τη σταμάτησε επιδέξια με το πόδι του. «Μπράβο!» ζητωκραύγασε ο Πάι.

Ο Ζουνίνιο χαμογέλασε πλατιά και τα μάτια του έλαμψαν. Την κλότσησε πίσω στον πατέρα του με απόλυτη ακρίβεια. Ο πατέρας του σταμάτησε την μπάλα. Πονούσε λίγο, αλλά κάθε μέρα ο πόνος ήταν ολοένα και λιγότερος. Πήρε το πόδι του από την μπάλα και την έστειλε πίσω με το μπαστούνι του. Ο Ζουνίνιο χειροκρότησε. «Δικό μου!» φώναξε και πήγε να πάρει το μπαστούνι του πατέρα του. Ήθελε να δοκιμάσει κι εκείνος το ίδιο.

Ο Πάι γέλασε και κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι, όχι! Όχι χέρια! Εγώ δεν μπορώ να κλοτσήσω με τα πόδια μου ακόμα, γι' αυτό χρησιμοποιώ το μπαστούνι. Δες να θέλω να χρησιμοποιώ το μπαστούνι;» είπε κουνώντας το προς το μέρος του. Ο Ζουνίνιο χασκογελούσε ακούγοντάς τον.

Μια άλλη μέρα, ο Ζουνίνιο στεκόταν ακριβώς έξω από την πίσω πόρτα κι έστειλε την αγαπημένη του μπάλα μέσα στο σπίτι. Εκείνη κύλησε στην κουζίνα, και ο μικρός έτρεξε να την πιάσει πριν από τη μαμά του.

«Άμα την ξαναπετάξεις εδώ μέσα, θα σου τη δώσω να τη φας για βραδινό!» του φώναξε εκείνη. Ο Ζουνίνιο ταράχτηκε. Ήταν η αγαπημένη του μπάλα. Πώς θα μπορούσε να τη φάει; Η ιδέα τον κατατρόμαξε, κυρίως επειδή την είχε γλείψει μια φορά για να δει τι γεύση είχε, και ήταν απαίσια: χορτάρι, χρώμα και ό,τι άλλο είχε συναντήσει στον δρόμο της.

Ο Πάι ήρθε από την άλλη άκρη του δωματίου, βαδίζοντας με το μαστούνι του. «Πάμε έξω, Ζουνίνιο. Θα την τρελάνουμε τη μαμά άμα συνεχίσουμε να παίζουμε εδώ μέσα».

Ο Ζουνίνιο αγκάλιασε σφιχτά την μπάλα του. Ο πατέρας του έβαλε το χέρι του στον ώμο του μικρού και τον βοήθησε να βγει έξω. Εκεί, στον δρόμο, τους περίμενε παιχνίδι, έστω κι αν ήταν μόνο ανάμεσα στους δυο τους. Πάντα υπήρχε ένα παιχνίδι που τους περίμενε.

Ο Πάι δε μιλούσε πολύ γι' αυτό, ούτε καν με τη Ναντίν, αλλά το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή του εκείνη την εποχή ήταν να μάθει στον γιο του τη γλώσσα του ποδοσφαίρου.

Βέβαια, είχε πολλά να δώσει, και ήταν ευγνώμων στον Θεό που είχε σωθεί από εκείνο το ατύχημα χωρίς παράλληλα να χάσει την πίστη του, έστω κι αν δεν μπο-

ρούσε να περπατήσει επί έναν ολόκληρο χρόνο. Ήξε-
ρε μέσα του ότι θα έπαιζε πάλι, όμως το πότε αυτό θα
συνέβαινε θα το αποφάσιζε ο Θεός, όχι ο ίδιος, ενώ
στο μεταξύ εκείνος θα μάθαινε στον γιο του όλα όσα
ήξερε γι' αυτό το όμορφο παιχνίδι.